

Ο καθένας είναι μεγαλοφυΐα. Αν κρίνεις
όμως ένα ψάρι από την ικανότητά του να
σκαρφαλώσει σ' ένα δέντρο, θα περάσει όλη
του τη ζωή πιστεύοντας πως είναι ηλίθιο.

ΑΛΜΠΕΡΤ ΑΪΝΣΤΑΪΝ

To see a world in a grain of sand
and a heaven in a wild flower,
hold infinity in the palm of your hand
and eternity in an hour.

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΜΠΛΕΪΚ, *Οιωνοί της αθωότητας*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ανακοίνωση	15
Εκατόν ογδόντα λούτρινα ζωάκια	40
Όλοι οι σούπερ ήρωες κάνουν τούμπες	62
Ο θάνατος του Μαρά	88
Είμαστε όλοι ιπτάμενα ψάρια	114
Τυραννόσαυρε, διαλέγω εσένα	138
Little John	158
Σπακ Φρους Σναπ	191
Ο μπαμπάς μου είναι γραμματέας	212
Έξι ίσον έξι	235
<i>Ευχαριστίες</i>	251
<i>Σημειώσεις</i>	254

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ αυτή είναι η ιστορία του Τζοβάννι.

Ο Τζοβάννι που πάει να πάρει παγωτό.

«Χωνάκι ή κυπελλάκι;»

«Χωνάκι!»

«Μα αφού δεν τρως το χωνάκι.»

«Έ και; Ούτε και το κυπελλάκι το τρώω!»

Ο Τζοβάννι που είναι δεκατριών χρόνων κι έχει ένα χαμόγελο πιο πλατύ κι από τα γυαλιά του. Που αρπάζει το καπέλο ενός άστεγου και το βάζει στα πόδια· που αγαπάει τους δεινόσαυρους και το κόκκινο χρώμα· που πηγαίνει σινεμά με μια συμμαθήτριά του, επιστρέφει σπίτι και μας ανακοινώνει: «Παντρεύτηκα». Ο Τζοβάννι που χορεύει στη μέση της πλατείας, μόνος του, στον ρυθμό της μουσικής ενός καλλιτέχνη του δρόμου, και ο ένας μετά τον άλλον οι περαστικοί συγκινούνται κι αρχίζουν να τον μιμούνται. Ο Τζοβάννι που μπορεί να κάνει ολόκληρες πλατείες να χορεύουν. Ο Τζοβάννι για τον οποίο ο χρόνος είναι πάντα είκοσι λεπτά, ποτέ πάνω από είκοσι. Αν κάποιος φύγει έναν μήνα διακοπές, λείπει είκοσι

λεπτά. Ο Τζοβάννι που γίνεται κουραστικός, φορτικός και που κάθε μέρα πηγαίνει στον κήπο και φέρνει ένα λουλούδι στις αδερφές του. Κι αν είναι χειμώνας και δε βρίσκει λουλούδια, τους φέρνει ξερά φύλλα.

Ο Τζοβάννι είναι ο αδερφός μου. Και αυτή είναι και η δική μου ιστορία. Εγώ είμαι ο Τζάκομο κι είμαι δεκαεννιά χρόνων.

Ανακοίνωση

ΠΡΩΤΑ ΑΠ' ΟΛΑ θέλω να σας μιλήσω για το πάρκινγκ, γιατί από εκεί ξεκίνησαν όλα. Για ένα άδειο πάρκινγκ, όσο άδεια μπορούν να είναι τα πάρκινγκ τις Κυριακές το απόγευμα. Δε θυμάμαι από πού γυρίζαμε, ίσως από το σπίτι της γιαγιάς, θυμάμαι όμως την αίσθηση: μια γλυκιά υπνηλία και το στομάχι γεμάτο. Η μαμά κι ο μπαμπάς κάθονταν μπροστά. Εγώ, η Αλίτσε και η Κιάρρα πίσω. Ο ήλιος έπαιζε με τις κορυφές των δέντρων κι εγώ κοιτούσα από το παράθυρο, ή τουλάχιστον προσπαθούσα. Προσπαθούσα επειδή το αμάξι μας –ένα μporντό Passat λερωμένο από λασπωμένα παπούτσια, παγωτά και χυμούς φρούτων, που είχε μεταφέρει τσάντες και καροτσάκια και εκατομμύρια σακούλες με ψώνια– ε να, ήταν τόσο βρόμικο, που δεν μπορούσες να δεις τίποτα έξω. Ας πούμε ότι μάλλον φανταζόμασταν πώς ήταν ο κόσμος έξω από το Passat μας: ήταν ένα όνειρο, ένα όνειρο από αυτά που βλέπεις το ξημέρωμα, λίγο προτού ξυπνήσεις. Κι εμένα μου άρεσε πολύ.

Ήμουν πέντε χρόνων. Η Κιάρρα επτά. Η Αλίτσε δύο. Γυρνούσαμε από το σπίτι της γιαγιάς, όπως έλεγα, ή

ποιος ξέρει από πού αλλού, και όλα έδειχναν ότι η Κυριακή μας θα τελείωνε όπως κάθε Κυριακή –ντους, καναπές, κινούμενα σχέδια–, όταν ξαφνικά, περνώντας μπροστά από το άδειο πάρκινγκ ενός εργοστασίου, ο μπαμπάς έστριψε απότομα, όπως στρίβουν στις ταινίες για να αποφύγουν μια έκρηξη, και μπήκε μέσα. Περάσαμε πάνω από ένα σαμαράκι χοροπηδώντας στα καθίσματα. Η μαμά γραπώθηκε από τη χειρολαβή της πόρτας της και τον λοξοκοίταξε. Περίμενα να του πει κάτι του τύπου: «Τι στο καλό έπαθες, Ντάβιντε;». Εκείνη όμως χαμογέλασε και μουρμούρισε: «Θα μπορούσαμε να πάμε σπίτι πρώτα».

Ο μπαμπάς έκανε ότι δεν την άκουσε.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Κιάρα.

«Τι έγινε;» ρώτησα εγώ.

«...;» ρώτησε η Αλίτσε με τα μάτια.

Η μαμά ξεφύσησε κάπως παράξενα και δεν απάντησε. Ούτε κι ο μπαμπάς.

Αρχίσαμε να πηγαίνουμε πάνω κάτω στο πάρκινγκ για να βρούμε θέση, αν και υπήρχαν ένα σωρό, σαν να λέμε δύο χιλιάδες πεντακόσιες θέσεις. Σε όλο το πάρκινγκ το μόνο που φαινόταν ήταν ένα παλιό φορτηγό, στο βάθος, κάτω από τα δέντρα, με δυο γάτες στο κάπό. Ο μπαμπάς συνέχισε να οδηγεί ώσπου βρήκε μια συγκεκριμένη θέση· μία όπου σίγουρα θα είδε κάτι το ιδιαίτερο, γιατί κοκάλωσε, έκανε μανούβρα και πάρκαρε εκεί με μεγάλη ακρίβεια. Έσβησε τη μηχανή. Άνοιξε το

παράθυρο. Μια σιωπή όλο μυστήριο, που μύριζε χορτάρι, τρύπωσε μες στο αμάξι. Μία από τις γάτες πάνω στο φορτηγό άνοιξε το ένα της μάτι, χασμουρήθηκε και στήθηκε σε επιφυλακή.

«Και γιατί σταματήσαμε;» ρώτησε η Κιάρρα. Κι ύστερα κοίταξε τριγύρω με απέχθεια και πρόσθεσε: «...εδώ;».

«Χάλασε το αμάξι;» ρώτησα εγώ.

«...;» ρώτησε η Αλίτσε με τα μάτια.

Οι γονείς μας αναστέναξαν και κοιτάχτηκαν με ένα βλέμμα που δεν μπορούσα να το αποκωδικοποιήσω· υπήρχε μια περίεργη ενέργεια μεταξύ τους, σαν ένα ποτάμι από φωτεινό χαρτοπόλεμο.

Η Κιάρρα έσκυψε μπροστά με μάτια γουρλωμένα, στρογγυλά σαν κεράσια. «Λοιπόν;»

Ένα κοράκι προσγειώθηκε στο λιθόστρωτο, ο μπαμπάς το περιεργάστηκε, έβγαλε τη ζώνη ασφαλείας και στράφηκε προς το μέρος μας, με το τιμόνι να του πιέζει τα πλευρά. Η μαμά με μια γκριμάτσα έκανε κι εκείνη το ίδιο. Κράτησα την αναπνοή μου. Τους κοιτούσα χωρίς να καταλαβαίνω. Άρχισα να ανησυχώ. Περίεργα πράγματα.

«Πες τους το εσύ, Κάτια» είπε ο μπαμπάς.

Η μαμά μισάνοιξε τα χείλη της, αλλά δεν έβγαλε άχνα.

Ο μπαμπάς κούνησε το κεφάλι του για να της δώσει κουράγιο.

Και τότε εκείνη αναστέναξε και: «Δύο δύο».

Ο μπαμπάς κάρφωσε το βλέμμα του στο δικό μου: «Είδες;» μου είπε με τα μάτια του. «Τα καταφέραμε!»

Κοίταξα πρώτα τον έναν και μετά την άλλη. Μα τι στο καλό έλεγαν;

Ύστερα η μαμά έπιασε την κοιλιά της, ο μπαμπάς έσκυψε κι ακούμπησε το χέρι του πάνω στο δικό της και τότε η Κιάρα έκλεισε το στόμα της με τις παλάμες της κι έβγαλε μια κραυγή: «Δεν το πιστεύω!».

«Τι πράγμα;» ρώτησα εγώ, που είχα ταραχτεί, κυρίως επειδή δεν καταλάβαινα τίποτα. «Τι δεν πιστεύεις;»

«Είμαστε έγκυοι;» φώναξε εκείνη σηκώνοντας τα χέρια και χτυπώντας τις γροθιές της στην οροφή.

«Ε, από τεχνικής άποψης» είπε ο μπαμπάς «η μοναδική έγκυος είναι η μαμά».

Σούφρωσα τη μύτη μου. Σκέφτηκα: Είμαστε έγκυοι; Μα, τι στο καλό... Κι ύστερα ένα φως άναψε μες στο μυαλό μου κι άρχισε να κυλά σαν σκέιτμπορντ σε κατηφόρα που σηκώνει σκόνη και φύλλα και χοροπηδά πάνω στις πέτρες και: *δύο δύο* είχε πει η μαμά, *δύο δύο*. Έγκυος. Παιδί. Αδερφάκι. Δύο αγόρια. Δύο κορίτσια. *Δύο δύο*.

«Δύο δύο;» φώναξα. «Δύο δύο;» Άνοιξα την πόρτα, βγήκα από το αμάξι και γονάτισα στο έδαφος σφίγγοντας τις γροθιές μου λες και μόλις είχα βάλει γκολ με ανάποδο ψαλίδι. Πετάχτηκα όρθιος κι έκανα μια στροφή γύρω από τον εαυτό μου. Ύστερα άρχισα να τρέχω γύρω γύρω από το αμάξι σαν τρελός, πλησίασα τον πατέρα μου και προσπάθησα να τον αγκαλιάσω μέσα από το παράθυρο, μόνο που παραήμουν κοντός και το μόνο

που κατάφερα ήταν να του τραβήξω το αυτί, τόσο δυνατά, που για μια στιγμή φοβήθηκα ότι τον πόνεσα. Γύρισα πίσω, έκλεισα την πόρτα. Δεν μπορούσα να πάρω ανάσα απ' τη χαρά μου. «Θα αποκτήσω αδερφό;» ρώτησα λαχανιασμένος. «Αλήθεια τώρα, θα αποκτήσω αδερφό πώς θα τον λέμε πού θα κοιμάται θα τον γράψουμε στο μπάσκετ;» Κανείς όμως δε με άκουγε, γιατί η Κιάρρα είχε 텐τωθεί πάνω από τις ταχύτητες για να αγκαλιάσει τη μαμά, η Αλίτσε χτυπούσε παλαμάκια και ο μπαμπάς ήταν λες και χόρευε όπως κουνούσε πέρα δώθε τους ώμους του. Αν κάποιος έβαζε μια πρίζα στο αμάξι μας εκείνη τη στιγμή, θα μπορούσαμε να φωτίσουμε ολόκληρο πλανήτη.

«Δηλαδή... είναι στ' αλήθεια αγόρι;» ούρλιαξα για να με ακούσουν.

«Αγόρι» κούνησε καταφατικά το κεφάλι του ο μπαμπάς.

«Σίγουρα;»

«Σίγουρα».

Η Κιάρρα ήταν πανευτυχής, ναι. Και η Αλίτσε, σίγουρα. Εγώ όμως ήμουν *δίχως αμφιβολία* ο πιο ευτυχισμένος απ' όλους. Μια νέα εποχή ξεκινούσε, μια καινούρια παγκόσμια τάξη: εγώ και ο μπαμπάς δε θα ήμασταν πια μειοψηφία. Αυτό ήταν κάτι... *απίστευτο*. Τρεις άντρες εναντίον τριών γυναικών. *Δικαιοσύνη*. Τέρμα πια οι άδικες ψηφοφορίες για το ποιος θα πάρει το τηλεκοντρόλ, τέρμα πια ο χαμένος χρόνος στα μαγαζιά, τέρμα πια οι

εύκολες νίκες για το ποια παραλία θα επιλέξουμε ή τι θα φάμε.

Και μετά: «Δε θα μας χωράει το αμάξι» είπα. «Πρέπει να πάρουμε άλλο».

Η Κιάρρα γούρλωσε τα μάτια της και είπε: «Αυτός είναι ο λόγος που αλλάζουμε σπίτι!».

Οι γονείς μας είχαν ξεκινήσει εδώ και λίγο καιρό την ανακαίνιση μιας μονοκατοικίας. Τώρα όλα ήταν πια ξεκάθαρα.

«Εγώ το θέλω γαλάζιο. Το αμάξι εννοώ» πετάχτηκα.

Κιάρρα: «Εγώ το θέλω κόκκινο».

«Γαλάζιο!»

«Κόκκινο!»

«...!» είπε η Αλίτσε με τα μάτια και χειροκρότησε χωρίς να καταλαβαίνει, παρασυρμένη από τη χαρά της. Ο ήλιος έμοιαζε με κρόκος αυγού έτοιμος να λιώσει, η γάτα κατέβηκε από το φορτηγό κι ένα σμήνος πουλιών πετάχτηκε από τα δέντρα σχηματίζοντας στον ουρανό κάτι τεράστια σχέδια.

«Και πώς θα τον βγάλουμε;»

Ήμουν ο πρώτος που έθεσε το ερώτημα καθώς η μαμά μου στέγγωνε τα μαλλιά με το πιστολάκι.

«Πετρόνιο» φώναξε ο μπαμπάς από το σαλόνι μασουλώντας φουντούκια.

«Μαουρίλιο» απάντησα εγώ. Ποιος ξέρει γιατί αυτό το όνομα μ' έκανε πάντα να ξεκαρδίζομαι! Σκέφτηκα

πως, αν ο αδερφός μου δεν ήταν συμπαθητικός –πράγμα πολύ πιθανόν, αφού δεν μπορείς να παραγγείλεις τον δείκτη συμπάθειας των αδερφών σου–, ε να, με τέτοιο όνομα θα έσπαγα πλάκα και μόνο που θα τον φώναζα.

«Δεν ακούω τίποτα» είπε η Κιάρρα. «Αν είναι αγόρι, θα τον πούμε Πιέτρο, κι αν είναι κοριτσάκι, Άντζελα».

«Κιάρρα...» αναστέναξα υπομονετικά.

«Ναι;»

«Αφού είπαμε ότι είναι αγόρι».

Εκείνη ξεφύσησε, κάνοντας ότι δεν άκουσε.

Σκέφτηκα ότι είχα δίκιο τελικά: τα κορίτσια δε χαίρονταν που θα είμαστε ισοπαλία και ίσως είχαν ακόμα την ελπίδα ότι θα ανέτρεπαν το σκορ.

«Πιέτρο λοιπόν» επανέλαβε η Κιάρρα.

Το Πιέτρο όμως δεν άρεσε σε κανέναν, ούτε και το Μαρτσέλο, το Φαμπρίτσιο ή το Αλμπέρτο. Αντί για το Μαουρίλιο πρότεινα εναλλακτικά το όνομα Ρέμο, αλλά ούτε κι αυτό πέρασε. Ύστερα ειπώθηκαν τα ονόματα παππούδων αλλά και θείων. Τίποτα. Μακρινών συγγενών. Ούτε κι αυτά. Ηθοποιών και τραγουδιστών – *niet!* Κι έτσι, το θέμα παρέμεινε σε εκκρεμότητα. Για μένα ήταν πολύ σημαντικό να διαλέξω το σωστό όνομα, το όνομα του αδερφού μου. Κι έπειτα, έπρεπε να ταιριάζει με το Ματσαριόλ, το οποίο στην περιοχή μου, στο Βένετο, είναι το όνομα ενός ξωτικού με μυτερό καπέλο και κόκκινα ρούχα που πειράζει όποιον δε φροντίζει το περιβάλλον· ένα από αυτά τα ξωτικά που τις ιστορίες του

τις έλεγαν οι ηλικιωμένοι στους αχυρώνες τις νύχτες του χειμώνα.

Όμως, μέσα στη ζωντάνια των πέντε μου χρόνων, σκέφτηκα ότι δεν είναι μόνο το όνομα αυτό που σε σημαδεύει. Όχι, όχι, άλλα πράγματα σε κάνουν αυτό που είσαι, αυτό που θα γίνεις. Τα παιχνίδια, για παράδειγμα. Γι' αυτό, μην μπορώντας να συγκρατήσω τη συγκίνησή μου κι επειδή ήθελα να φανώ χρήσιμος, την επόμενη μέρα ζήτησα από τον μπαμπά να με πάει να αγοράσω ένα δώρο για το αδερφάκι μου. Είχα αποφασίσει να του χαρίσω ένα λούτρινο, το λούτρινο του καλωσορίσματος. Οι γονείς μου δεν είχαν αντίρρηση και η μαμά, μάλιστα, έδειχνε πολύ χαρούμενη που δε θα ήμουν μες στα πόδια της από τότε που μας ανακοίνωσαν το νέο, δεν είχα σταματήσει δευτερόλεπτο να μιλάω. Κι έτσι, πήγαμε στο αγαπημένο μου κατάστημα, ένα παλιό παιχνιδάδικο που μου άρεσε γιατί από τα τόσα παλιά μαγαζιά αυτό ήταν το μοναδικό που μύριζε καινούργιλα.

Χρειάζομαι ένα *σούπερ* λούτρινο, σκέφτηκα, κάτι που όταν το δει ο αδερφός μου θα είναι σαν να κοιτιέται στον καθρέφτη. Οι γονείς μου με είχαν μάθει να κοιτάζω πάντα τις τιμές, γιατί τα λεφτά δε μας τρέχουν κι απ' τα μπατζάκια μας, όμως αυτή ήταν πολύ ξεχωριστή περίπτωση και θεώρησα πως ίσως θα μπορούσα, ναι, ίσως θα μπορούσα να ξοδέψω κάτι παραπάνω: ίσως κάτι παραπάνω κι από δέκα ευρώ. Πόπο, ένα σωρό λεφτά, σκέφτηκα. Όμως ο αδερφός μου άξιζε ένα λούτρινο πάνω από δέκα ευρώ.

Πλησίασα το ράφι. Το μάτι μου έπεσε στα ζωάκια. Είχε κουνελάκια, γατάκια, σκυλάκια. Όχι, σκέφτηκα, δε θα είναι από αυτά τα παιδιά που παίζουν με κουνελάκια. Ο δικός μου ο αδερφός θα παίζει με λιοντάρια ή με ρινόκερους ή με τίγρεις ή με...

Και τότε το είδα.

«Αυτό» έδειξα στον μπαμπά μου.

«Τι είναι αυτό;» με ρώτησε πιάνοντάς το.

Ξεφύσησα με την ασχετοσύνη του και κοίταξα προς τον ουρανό. «Γατόπαρδος» του είπα. Και σκέφτηκα: Πώς γίνεται ένας μεγάλος να μην ξέρει πώς είναι ένας γατόπαρδος;

«Είσαι σίγουρος ότι θες αυτό;»

«Είναι τέλειο» του απάντησα. Και ήταν. Ο γατόπαρδος. Το πιο ευκίνητο και γρήγορο, εντυπωσιακό, μεγαλοπρεπές ζώο. Τον φανταζόμουν κιόλας: ο αδερφός μου ο γατόπαρδος. Θα κυνηγιόμασταν στις σκάλες, θα στήναμε ενέδρες στα κρεβάτια μας, θα παλεύαμε για το ποιος θα προλάβει πρώτος το μπάνιο και, το πιο σημαντικό απ' όλα, θα κάναμε συμμαχίες: εγώ κι εκείνος για να κατακτήσουμε μαζί το στερεοφωνικό, τα μπισκότα σοκολάτας, το γήπεδο του μπάσκετ. Εγώ κι εκείνος. Για να κατακτήσουμε τον κόσμο.

Όλη εκείνη τη νύχτα ονειρευόμουν τι θα κάναμε μαζί, εγώ κι ο Γατόπαρδος. Φανταζόμουν το δωμάτιο γεμάτο αφίσες, συνθήματα στους τοίχους. Θα ήμουν πάντα έξι

χρόνια μεγαλύτερός του, μια ζωή· θα έκανα τα πάντα έξι χρόνια νωρίτερα από εκείνον. Θα του μάθαινα ένα σωρό πράγματα: πώς να κάνει ποδήλατο, και κάτι παραπάνω, πώς να φέρεται στα κορίτσια, και κάτι παραπάνω, να σκαρφαλώνει στα δέντρα.

Εμείς οι Ματσαριόλ είμαστε φοβεροί στο σκαρφάλωμα των δέντρων. Εδώ και γενιές.

Γι' αυτόν τον λόγο, μερικές εβδομάδες αργότερα, ρώτησα τον μπαμπά αν μπορούσα να πάω μαζί του στην οικοδομή του μελλοντικού μας σπιτιού και πήρα μαζί μου ένα βάζο με σπόρους που μάζευα σχολαστικά όλη την άνοιξη την ώρα του μεσημεριανού και του βραδινού φαγητού. Κάποιος μου είχε πει πως, αν μαζεύω τους σπόρους και τα κουκούτσια των φρούτων και τα φύτευα μετά, θα φύτευαν δέντρα· κι εγώ τα μάζευα ένα ένα από τα πιάτα. Εκείνη τη μέρα τα πήρα μαζί μου. Κι ήταν πάρα πολλά.

Ενώ ο μπαμπάς μιλούσε με τους εργάτες, χωρίς να με πάρουν είδηση, έκανα τον γύρο του σπιτιού, ξεβίδωσα το καπάκι κι έριξα τους σπόρους στο σημείο όπου θα γινόταν ο κήπος μας· τους πατίκωσα, τους σκέπασα με χώμα, με λίγα λόγια έκανα ό,τι χρειαζόταν να κάνω για να ριζώσουν. Ύστερα γύρισα πίσω, τρύπωσα στο πίσω κάθισμα και περίμενα.

Όμως...

Μεμιάς μου γεννήθηκε αυτός ο τρομερός φόβος μήπως είχα φυτέψει πάρα πολλούς και όλους μαζί, και μια

μέρα φύτευαν τα δέντρα μπλεγμένα το ένα με το άλλο, κόντρα στο σπίτι, ακόμη και μέσα, και στο τέλος καταλήγαμε να ζούμε σε κανονική ζούγκλα.

Όταν ο μπαμπάς τελείωσε τις δουλειές του και μπήκε στο αμάξι, έβαλε μπρος και με κοίταξε από τον καθρέφτη. Τον είδα να σουφρώνει τα φρύδια του. «Συμβαίνει κάτι;»

Ο μπαμπάς είχε πάντα κάτι σαν έκτη αίσθηση με τις σκανταλιές μου.

Την ίδια στιγμή, τη σκέψη με τους τοίχους που γκρεμίζονται από τα κλαδιά αντικατέστησε μια άλλη σκέψη: εγώ κι ο Γατόπαρδος να ζούμε στο πιο φαντασμαγορικό ζουγκλόσπιτο. Ή, μάλλον, σε ένα δεντρόσπιτο.

«Όχι, όχι» απάντησα. «Όλα καλά».

Έτριψα τα χέρια μου στα πόδια μου. Εκείνος έβαλε μπρος και ξεκίνησε.

Εκείνο το βράδυ έφερα τη σκέψη του δεντρόσπιτου και στο κρεβάτι· και μου κράτησε συντροφιά ως το χάραμα.

Κι ύστερα ήρθε το όνομα. Και ήρθε στο σουπερμάρκετ, γιατί έτσι είναι το σωστό.

Είχαμε πάει για ψώνια, και οι πέντε μαζί. Τριγυρνούσαμε στους διαδρόμους με τα καρτσάκια. Φρούτα, δημητριακά, απορρυπαντικά. Το ραδιόφωνο έπαιζε μια εξωτική μουσική, κι ενώ η Κιάρρα κι εγώ μιμούμασταν έναν

χαβανέζικο χορό που είχαμε δει στην τηλεόραση, ο μπαμπάς προσπαθούσε να βάλει στο καρότσι, χωρίς να τον πάρει είδηση η μαμά, σοκολάτες, αμύγδαλα και μπισκότα βουτύρου.

«Και γιατί όχι Τζάκομο τζούνιορ;» ρώτησα διακόπτοντας τον χορό.

«Συγγνώμη;» έκανε η μαμά.

«Εννοώ... το όνομα του αδερφού μου. Τζάκομο τζούνιορ. Στο κάτω κάτω, είμαι ο μεγάλος του αδερφός. Όλο και κάποιο δικαίωμα δεν έχω κι εγώ σ' όλο αυτό;»

«Όχι».

«Πώς όχι;»

«Δε θέλω ξένα ονόματα».

«Το Τζάκομο δεν είναι ξένο».

Η μαμά ύψωσε το βλέμμα της προς τον ουρανό.

«Ε τότε, Τζάκομο ο δεύτερος. Τζάκομο ο Μικρός; Τζάκομο ο Νεότερος;»

«Κόφ' το».

«Τουλάχιστο ν' αρχίζει από Τ. Γίνεται να βρούμε ένα όνομα από Τ; Θέλω να φαίνεται ότι είμαστε αδέρφια. Από αγάπη το λέω...» Σταύρωσα τα χέρια στο στήθος κι έκανα γλυκά ματάκια, θλιμμένο στόμα και όλα τα σχετικά. Η Κιάρρα έκανε ότι ξερνούσε στο καροτσάκι. «Τζανκάρλο; Τζιλμπέρτο, Τζουζέπε, Τζιρόλαμο...;»

«Είναι φριχτά» σχολίασε η Κιάρρα.

«Ακριβώς» είπε η μαμά.

«Μήπως να τον λέγαμε Γατόπαρδο, τότε;»